BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 834 27 de juliol de 2026 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

347. QUAN LA VERITAT ENS FA LLIURES

26 de juliol de 2026

En el Consistori de cardenals de finals del mes passat, s'ha demanat una Església «que sigui capaç de reconèixer els seus errors», que recuperi la «credibilitat» i que pugui «parlar amb autoritat en favor de la dignitat de la persona, de la pau, de la reconciliació i del bé comú». De fet, hi ha realitats que una comunitat preferiria no haver d'afrontar mai. Els abusos sexuals i els abusos de poder dins l'Església en són uns exemples. Durant massa temps, el dolor de moltes víctimes va quedar silenciat, minimitzat o amagat. Avui sabem que el silenci no protegeix ningú; al contrari, acaba protegint el mal i deixant encara més indefenses les persones que l'han patit.

Per això, el primer deure de tota comunitat cristiana és escoltar. Escoltar sense prejudicis, sense presses per justificar, sense la temptació de relativitzar els fets perquè ens incomoden. Qui ha sofert un abús no necessita explicacions teòriques, sinó ser reconegut en la seva dignitat, acollit amb respecte i acompanyat amb veritat.

Ara bé, seria un error pensar que el problema es redueix únicament als abusos sexuals. En el seu origen, sovint hi trobem una deformació més profunda: l'abús de poder. Quan una autoritat deixa de viure's com un servei i es converteix en un privilegi; quan el ministeri s'identifica amb la superioritat; quan es confon l'obediència amb la submissió cega o el respecte amb la manca de transparència, s'obre un terreny perillós. Jesús va advertir clarament als seus deixebles que entre ells no havia de ser així: «Qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots» (Mc 10,44).

L'Església no pot ser creïble si no està disposada a deixar-se purificar per l'Evangeli. La veritat pot ser dolorosa, però només la veritat allibera. Reconèixer errors no debilita la comunitat; la fa més honesta. Demanar perdó no és una estratègia de comunicació; és una exigència de la conversió cristiana. I establir mecanismes de prevenció, transparència i rendició de comptes no és desconfiar de les persones, sinó estimar-les prou per protegir-les. També convé evitar un altre extrem: identificar tota l'Església amb els crims d'alguns dels seus membres. Milers de preveres, religiosos i laics viuen cada dia una entrega generosa, discreta i fidel. La seva dedicació no esborra el mal comès, però tampoc el mal comès anul·la el bé que tantes persones fan en nom de Crist. La justícia exigeix distingir sense confondre.

Aquest és, probablement, un dels grans reptes del nostre temps: aprendre que la fidelitat a l'Església no consisteix a negar les seves ferides, sinó a ajudar-les a cicatritzar. El pitjor enemic de la comunió no és la veritat, sinó la seva ocultació. Només una Església humil, capaç d'escoltar, de rectificar i de posar sempre la persona al centre, podrà ser un signe creïble de l'amor de Déu. L'Evangeli no ens promet una comunitat perfecta. Ens convida, això sí, a ser una comunitat que no té por de la llum. Perquè només allò que es posa davant la llum pot ser guarit. I només una Església que s'atreveix a mirar de cara les seves ferides podrà continuar anunciant amb esperança que Déu fa noves totes les coses.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat